

ваме, откъснаха чрезъ договора за миръ въ Ню-йи най-важната частъ отъ Западна Тракия, принудиха ни да подпишемъ, че прѣдоставяме тѣмъ да рѣшатъ, какво ще стане съ нейната територия и население. Това е жестока и несправедлива присъда. У менъ е останало обаче сѣ още малко вѣра, че прѣднитѣ хора на съюзенитѣ и сдружени сили ще се замислятъ дълбоко още единъ пжтъ, кога разрѣшаватъ окончателно тракийския въпросъ, ще прѣцѣнятъ наново нашитѣ справедливи искания за териториялна цѣлостъ и ще признаятъ правата на България върху Западна Тракия, права, които произтичатъ отъ нейното владѣние върху тая областъ, придобито съ съгласието на Турция, Гърция и прѣдставителитѣ на великитѣ сили въ Лондонъ. Но вѣренъ на моето схващане, ще продължавамъ да разгледвамъ Западна Тракия тѣй, както е тя днесъ.

Въ първата частъ на моята сказка, като посочвахъ тѣсната връзка между България и Западна Тракия, казахъ, че е мжчно да сществува послѣдната като автономна областъ. И нейното присъединяване къмъ Гърция нищо не би можло да помогне за икономическото ѣ правилно сществуване. Ако политически мотиви прѣчкатъ да се присъедини Западна Тракия къмъ България, то нейното автономно сществуване и прѣуспѣване би се напълно осжществило, ако икономически тя остане яко свързана съ България, а се раздѣли отъ нея само политически. За да не пострадатъ интереситѣ на населението въ цѣла Западна Тракия, раздѣлена сега по най-неестественъ начинъ на двѣ части, трѣбва да се запази тѣхната прѣдишна икономиче-